

приспособена на сичкитѣ вѣкове! не ще ли да бждѣтъ думата сѣкоги жива на Духъ Свети!

Като си направихъ у себе си тия разсѣждения, рѣшихъ се втори пѣтъ да съобразижъ сѣсъ религията сичкитѣ си мисли върху случкитѣ на тоя свѣтъ, сичкитѣ си мнѣния върху напрѣдѣцитѣ на цивилизацията, обичѣта си за хората, за отечеството си, най-послѣ сичкитѣ наклонности на душята си.

Тия нѣколко дни прѣминѣти въ цинизмѣтъ бѣхъ доста да ме направятъ простѣ. Упазихъ му диритѣ у себе си дълго врѣме, и много се мѣчихъ да ги изгладѣжъ. Защото щомъ човѣкъ подпадне подъ дразненѣто да си унизи разумѣтъ, да тури за божитѣ работи пѣслянитѣ очила на прѣзиранѣто, да прѣзира доброто на молитвата, злото, което прави на разумѣтъ си, располага го на едно ново паданѣе. Много седмици се мѣчихъ сѣки день отъ наклонностѣта си къмъ невѣруванѣто, и събрахъ сичкитѣ сили на мисълѣта си за да му противостоѣжъ.

Като прѣстанѣхъ тия битки, и като ми се видѣ да нѣмамъ веке, както едно врѣме, друга воля, освѣнъ волята да почитамъ Бога, душята ми се наслади нѣколко врѣме сѣсъ единъ сладѣкъ миръ. Испитваніята, на които ме подчини два или три дни комисията, колкото и да ищяхъ да ми се показуватъ мѣчни, не бѣхъ за мене причината на никаква дълга скърбъ. Въ мѣчното положенѣе дѣто се намирахъ, стараяхъ се да не пропуснѣ никоя отъ длѣжноститѣ, които заповѣдува честностѣта или приятелството, и си казувахъ: «Богъ да довѣрши останѣлото!»

Пакъ привикихъ и да гледамъ сѣки день за точ-